

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 18Cpr/1/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113226378
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Michaela Priesolová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2018:5113226378.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Mgr. Michaelou Priesolovou, v právnej veci žalobcu: D.. E. G., F.. XX.X.XXXX, Q. T. S. XXX, Č., Š. Z. J., právne zastúpený: Advokátskou kanceláriou JUDr. Tatiana Polková, so sídlom Na Priekope č. 174/13, proti žalovaným v rade 1/ Okresný súd Čadca, so sídlom ul. 17.novembra 1256, Čadca, v rade 2/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 814 90 Bratislava, o doplatenie funkčného platu s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd konanie voči žalovanému v rade 2/ **z a s t a v u j e**.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému v rade 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu.

III. Žalovaný v rade 1/ je povinný zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 359,55 Eur od 16.02.2011 do 10.07.2014, vo výške 9% ročne zo sumy 353,06 Eur od 16.03.2011 do 10.07.2014, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 353,06 Eur od 16.04.2011 do 10.07.2014, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 353,06 Eur od 16.05.2011 do 10.07.2014, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 650,46 Eur od 16.06.2011 do 10.07.2014, vo výške 9,5 % ročne zo sumy 353,06 Eur od 16.07.2011 do 10.07.2014 a vo výške 9.5 % ročne zo sumy 300,50 Eur od 16.08.2011 do 10.07.2014, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalovaný v rade 1/ je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 99,23 % trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Žilina dňa 16.08.2013 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovaným v rade 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 342,99 € s úrokom z omeškania 9 % ročne z tejto sumy od 16.02.2011 do zaplatenia, sumu 342,99 € s úrokom z omeškania 9 % ročne z tejto sumy od 16.03.2011 do zaplatenia, sumu 342,99 € s úrokom z omeškania 9,25 % ročne z tejto sumy od 16.04.2011 do zaplatenia, sumu 342,99 € s úrokom z omeškania 9,25 % ročne z tejto sumy od 16.05.2011 do zaplatenia, sumu 685,98 € s úrokom z omeškania 9,25 % ročne z tejto sumy od 16.06.2011 do zaplatenia, sumu 342,99 € s úrokom z omeškania 9,5 % ročne z tejto sumy od 16.07.2011 do zaplatenia, sumu 342,99 € s úrokom z omeškania 9,5 % ročne z tejto sumy od 16.08.2011 do zaplatenia a trovy konania.

2. Na odôvodnenie uplatneného nároku žalobca uviedol, že je sudcom prideleným na výkon funkcie sudcu na Okresný súd Čadca s právom na plat za podmienok upravených v 7. hlavě zákona č. 385/2000 Z.z. v znení neskorších predpisov. Žalobca uviedol, že mu bolo doručené oznámenie o výške a zložení funkčného platu č. Spr 61/11 z 14.1.2011, podľa ktorého mu patrí od 1.1.2011 funkčný plat vo výške 2.592,09 Eur, pričom porovnaním s predošlým oznámením zo dňa 6.4.2010 o výške a zložení funkčného

platu č. Spr 444/10 bol od 1.1.2010 určený funkčný plat žalobcu vo výške 2.922,09 Eur. Dňa 12.4.2011 vydal predseda Okresného súdu Čadca nové oznámenie č. Spr 533/11, ktorým určil žalobcovi plat vo výške 2.673,59 Eur s účinnosťou od 1.1.2011. Dňa 15.8.2011 vydal predseda Krajského súdu v Žiline nové oznámenie o výške a zložení funkčného platu č. Spr. 7314/201-Oú, podľa ktorého patrí žalobcovi od 26.7.2011 funkčný plat vo výške 3.016,58 Eur. Za obdobie prvých siedmych mesiacov roka 2011 tak došlo k zníženiu platu sudcu bez splnenia zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 84 zákona o sudcoch. Podľa § 84 Zákona č. 385/2000 Z.z., znížiť funkčný plat sudcovi možno len na základe právoplatného rozhodnutia disciplinárneho súdu. Žalobcovi nebolo uložené rozhodnutím disciplinárneho súdu žiadne disciplinárne opatrenie, ktoré by odôvodňovalo zníženie jej funkčného platu. Platový dekrét z januára 2011 odkazuje na ustanovenie zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediach bez špecifikácií konkrétnych zákonných ustanovení a na ust. § 2 ods. 1 a § 29g ods. 1 zákona č. 500/2010 Z.z. z 2.12.2010, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov. Žalobca poukázal na ust. § 2 ods. 1 veta prvá Zákona o platových pomeroch poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, z výkladu ktorého vyplýva, že základom výpočtu platu poslanca a rovnako sudcu pre rok 2011 je priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za rok 2010. Štatistický úrad Slovenskej republiky ku dňu vydania platobného dekrétu neoznámil priemernú nominálnu mesačnú mzdu zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky na rok 2010. Z uvedeného vyplýva, že neexistoval základ pre výpočet základného platu sudcu s účinnosťou od 01.01.2011. Výpočet základného platu z inej priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky je v rozpore s § 2 ods. 1 veta prvá Zákona o platových pomeroch, a preto je nezákonný. Ustanovenia Zákona o platových pomeroch, ktoré sa vzťahujú na platové pomery sudcov k 01.01.2011, sú v rozpore s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní Ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2. a 5. Ústavy a zákonom. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. PL ÚS 99/2011-27 z 22.06.2011 bola pozastavená účinnosť zákonných ustanovení, podľa ktorých bol vypočítaný funkčný plat žalobcu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011. Priamou reakciou na uznesenie Ústavného súdu je platový dekrét z augusta 2011. Žalobca poukázal na to, že historicky prvou ústavnou zárukou nezávislosti sudcov sa stala ochrana ich odmeňovania za prácu. Z aspektu porovnávacieho ústavného práva žalobca poukazuje na čl. III. ods. 1. Ústavy USA schválenej 17.septembra 1787, ktorým sa sudcom zaručilo nielen právo na pravidelné vyplácanie odmeny, ale tiež dostali ústavnú záruku, že ich príjem sa počas trvania úradu nebude znižovať. Princíp nezávislého súdnictva je jedným z podstatných náležitostí demokratického právneho štátu (čl. 1. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Žalobkyňa ďalej poukázala na ust. § 87 ods. 1 Zákona o sudcov, v zmysle ktorého platové náležitosti sudcu podľa tohto zákona, pokiaľ nie je ustanovené inak, sú splatné pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do 15.dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Ďalej žalobca poukázal na ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. K otázke pasívnej legitímácie žalobca uviedol, že Okresný súd Čadca je sice subjektom, ktorý žalobcovi vypláca plat, ale podľa § 64 ods. 5 Zákona č. 385/2000 Z.z., zodpovedá štát za uspokojenie platových pomerov sudcu. Žalovaní v rade 1/ a 2/ sú v omeškaní s riadnym vyplatením funkčného platu prvýkrát od 16.02.2011.

3. Žalovaný v rade 2/ v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 23.12.2013 (č.l. 21 a nasledovne spisu) uviedol, že v danom štádiu konania nevyplýva, že by žalobca uhradil súdny poplatok, preto má žalovaný v rade 2/ za to, že bude potrebné, aby súd žalobcu vyzval na uhradenie súdneho poplatku a v prípade jeho nezaplatenia, aby súd konanie zastavil. V nadväznosti na vytýkanú procesnú vadu žalovaný v rade 2/ sa k meritu veci v tomto štádiu konania nevyjadril. Okrem toho však vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti v zmysle § 84 O.s.p., nakoľko miestne príslušným súdom podľa názoru žalovaného v rade 2/ a citovaného zákonného ustanovenia je Okresný súd Čadca, keďže v obvode tohto súdu má sídlo žalovaný v rade 1/.

4. Dňa 27.1.2014 doručil vyjadrenie k žalobe žalovaný v rade 1/ (č.l. 26), t.j. Okresný súd Čadca. Vo vyjadrení udáva, že pri určovaní funkčného platu vychádzal z platných právnych predpisov. Zároveň uviedol, že má za to, že žalobcovi bol vyplácaný funkčný plat v súlade s oznámením o výške a zložení funkčného platu pod Spr 7314/11 KS Žilina, Spr 444/10 OS Čadca, Spr 61/11 OS Čadca, Spr 533/11 OS Čadca. Na základe uvedeného žalovaný v rade 1/ uviedol, že nedošlo k pochybeniu zo strany žalovaného v rade 1/ a funkčný plat bol žalobcovi vyplácaný v zmysle zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediach, preto žiadal žalobu zamietnuť.

5. Písomným podaním doručeným súdu dňa 31.1.2014 žalobca žiadal o pripustenie zmeny petitu žaloby, čo odôvodnil tým, že pri výpočte rozdielu príplatku za pracovnú pohotovosť, ktorý vznikol z dôvodu zníženia platu, došlo k chybnému vyčísleniu doplatku. Následne dňa 19.8.2014 doručil žalobca súdu podanie, v ktorom oznámil, že žalovaný v rade 1/ vyplatil žalobcovi doplatok funkčného platu dňa 11.7.2014, a preto navrhol, aby súd pripustil zmenu žalobného petitu tak, že žalovaný Okresný súd Čadca a Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky sú povinní solidárne zaplatiť žalobcovi JUDr. Milanovi Gylánikovi úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 372,55 EUR od 16.2.2011 do 11.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 366,06 EUR od 16.3.2011 do 11.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 366,06 EUR od 16.4.2011 do 11.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 366,06 EUR od 16.5.2011 do 11.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 675,96 EUR od 16.6.2011 do 11.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 366,06 EUR od 16.7.2011 do 11.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 372,51 EUR od 16.8.2011 do 11.7.2014, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti zbral žalobca svoj žalobný návrh späť a žiadal konanie zastaviť.

6. V nadväznosti na dispozitívne úkony žalobcu súd uznesením sp.zn. 18cpr/1/2015-40 zo dňa 16.3.2015 pripustil zmenu návrhu navrhovanú žalobcom v písomnom podaní zo dňa 31.1.2014 a zároveň rozhodol o zastavení konania v časti o zaplatenie istiny vo výške 2.743,92 Eur.

7. Písomným podaním doručeným súdu dňa 26.6.2015 (č.l. 76) žalobca opätovne žiadal o pripustenie zmeny petitu žaloby, čo odôvodnil tým, že žalobcovi bol predložený rozpis doplata funkčného platu za obdobie od 1.1.2011 do 25.7.2011 vyhotovený dňa 11.5.2015, a tak na jeho podklade žiada o pripustenie zmeny žalobného návrhu tak, že žalovaný Okresný súd Čadca a Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky sú povinní solidárne zaplatiť žalobcovi JUDr. Milanovi Gylánikovi úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 359,55 EUR od 16.2.2011 do 10.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 353,06 EUR od 16.3.2011 do 10.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 353,06 EUR od 16.4.2011 do 10.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 353,06 EUR od 16.5.2011 do 10.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 650,46 EUR od 16.6.2011 do 10.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 353,06 EUR od 16.7.2011 do 10.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 300,50 EUR od 16.8.2011 do 10.7.2014, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň predložil rozpis doplata funkčného platu žalobcu zo dňa 11.5.2015.

8. Na základe dispozitívneho úkonu žalobcu súd uznesením sp.zn. 18Cpr/1/2015-94 zo dňa 1.3.2016 pripustil zmenu žalobného návrhu tak, ako žiadal žalobca v podaní zo dňa 26.6.2015 a zároveň rozhodol o vrátení súdneho poplatku.

9. V podaní doručenom súdu dňa 10.8.2016 (č.l. 100) žalobca žiadal o vytýčenie termínu pojednávania a poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Martin sp.zn. 10Cpr/4/2014 zo dňa 3.6.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7CoPr/9/2015-156 z 26.5.2016, v ktorom konajúce súdy rozhodli v plnom rozsahu v prospech žalobcu. Žalobca apeloval na princíp právnej istoty a poukázal na to, že v danej veci ide o skutkovo a právne rovnakú žalobu.

10. Dňa 22.9.2017 žalobca doručil podanie (č.l. 111 spisu) poukázal na právny názor vyjadrený v rozhodnutiach odvolacích súdov, a to Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6CoPr/9/2016 zo dňa 31.5.2017, ktorým priznal v obdobnej právnej veci nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania a zároveň vyslovil právny názor týkajúci sa pasívnej legitímácie žalovaného v rade 2/. S ohľadom na uvedené rozhodnutie zbral žalobu voči žalovanému v rade 2/ späť. V uvedenom podaní sa žalobca vyjadril k hmotnoprávnym účinkom nálezu Ústavného súdu a poukázala na zjednocujúce uznesenie Ústavného súdu SR č.k. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006, v zmysle ktorého hmotnoprávne účinky nálezu ústavného súdu a o nesúlade právnym predpisov v prípadoch, ktoré do momentu uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne skončené neboli, nastávajú pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Žalobca zdôraznil, že ak bola žaloba podaná v čase, keď platila konkrétna hmotnoprávna úprava, na základe ktorej bol žalobcovi vyplácaný funkčný plat a súdne konanie nebolo vo chvíli uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov o nesúlade tejto právnej úpravy právoplatne skončené, pričom v priebehu súdneho konania došlo k uverejneniu nálezu ústavného súdu, takýto nález ústavného súdu spôsobí, že takýto hmotnoprávny právny predpis nie je možné ďalej v súdnom konaní použiť a hľadá sa naň ako keby ani nebol prijatý, t.j. má účinky ex tunc. Ak sa totiž tieto účinky

prejavia ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu, potom a fortiori musí tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia nálezu o nesúlade. Opačný výklad by bol podľa žalobcu priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. Uvedené žiadal žalobca aplikovať aj na prípad žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania z doplatenia funkčného platu. K uvedenému podaniu žalobca doložil rozhodnutia iných súdov v sporoch s obdobným predmetom konania.

11. Žalobca v podaní doručenom súdu dňa 19.10.2017 (č.l. 113) poukázal na ďalšie rozhodnutia súdov, a to najmä Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10CoPr/8/2016 z 27.10.2016 a Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6CoPr/8/2016 z 29.6.2017, v ktorom je vyslovený totožný právny názor o oprávnenosti nároku na doplatenie úrokov z omeškania žalobcu v obdobej právnej veci. Kópie uvedených rozhodnutí doložil súdu v prílohe.

12. Dňa 31.1.2018 doručil žalobca súdu vyjadrenie na výzvu súdu zo dňa 25.1.2018 (č.l. 125), v ktorom uviedol, že trvá na podanej žalobe, nakoľko medzi stranami sporu nedošlo k mimosúdnej dohode. Zároveň poukázal na ďalšie rozhodnutia súdov v obvode Krajského súdu v Žiline, ktorými bolo vyhovené žalobe o nároku na zaplatenie úrokov z omeškania z doplatenia funkčného platu sudcu.

13. Dňa 12.2.2018 doručil žalovaný v rade 1/ súdu vyjadrenie k podaniam žalobcu (č.l. 126). Žalovaný v rade 1/ v podaní uviedol, že nesúhlasí so zastavením konania voči žalovanému v rade 2/, čo odôvodnil tým, že finančné prostriedky určené na mzdy sú finančnými prostriedkami Slovenskej republiky, ktoré sú žalovanému v rade 1/ prisúvané zo štátneho rozpočtu. Bez prisunu finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu by bol rozsudok vo vzťahu k žalovanému v rade 1/ nevykonateľný. Za dôsledky spôsobené zmenou zákona zodpovedá Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, nie žalovaný v rade 1/. Okrem toho žalovaný v rade 1/ poukázal na to, že v uzneseniach, ktorými bola pripustená zmena žaloby zo dňa 16.3.2015 ako aj zo dňa 1.3.2016 žiadal žalobca zaplatiť sumu spoločne a nerozdielne od obidvoch žalovaných, pričom v podaní zo dňa 22.9.2017 zobral žalobu voči žalovanému v rade 2/ späť bez toho, aby v návrhu zmenil dôvodnú solidárnu zodpovednosť na výlučnú zodpovednosť žalovaného v rade 1/. Taktiež žalovaný v rade 1/ namietal výšku úroku z omeškania 9% až 9,25 % ročne, pretože žalobca nekonkretizoval, ako dospel k uvedenej výške úroku z omeškania podľa jednotlivých časových období. Žalovaný v rade 1/ má za to, že úroková miera je 5 % ročne, nie 9 % ročne ani 9,25 % ročne. Okrem toho žalovaný uviedol, že nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania z doplatenia funkčného platu je nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože mzda bola zadržaná na základe zákona - z právneho dôvodu, ktorý odpadol prijatím nálezu Ústavného súdu SR. Preto žalovaný v rade 1/ uviedol, že v zmysle § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka nie je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie (mzdu) spolu s úrokom z omeškania, pretože na to je povinný, len vtedy, ak ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne. Žalovaný v rade 1/ sa zadržaním mzdy neobohatil, riadil sa platnými zákonmi a Ústavou SR, ako aj pokynmi žalovaného v rade 2/. Žalovaný v rade 1/ taktiež vzniesol námietku premlčania nároku, pretože žaloba bola podaná dňa 13.8.2013, pričom predmetom sú nároky od 16.2.2011 a premlčacia doba pri bezdôvodnom obohatení je 2 roky v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda nároky pred dátumom 13.8.2011 sú premlčané, a to rovnako aj vtedy, ak bude nárok posúdený ako nárok na nesprávne rozhodnutie štátu. V závere vyjadrenia žalovaný žiadal nepriznať žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému v rade 1/ z dôvodov hodných osobitného zreteľa a aplikovať ustanovenie § 257 ods. 2 CSP, a to s ohľadom na špecifickosť situácie spojenú s rozhodovaním o protiústavnosti predmetného zákona. Žalovaný v rade 1/ nezavinil vznik tejto situácie, neinicioval prijatie takého zákona a priznaním trov by bol sankcionovaný za dodržiavanie vtedy platného zákona.

14. Dňa 28.2.2018 doručil žalobca súdu vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného v rade 1/ (č.l. 132), v ktorom poukázal na ustanovenie § 146 CSP, v zmysle ktorého je nesúhlas so zastavením konania voči žalovanému v rade 2/ zo strany žalovaného v rade 1/ irelevantný. Zároveň tiež spochybnil tvrdenie, že petit žaloby znie na solidárne plnenie žalovaných v rade 1/ a 2/ a späťvzatím žaloby voči žalovanému v rade 2/ logicky neprichádza do úvahy solidárna zodpovednosť. K výške uplatneného úroku z omeškania žalobca uviedol, že vychádzal z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a podotkol, že k omeškaniu došlo pred 1.2.2013. Rovnako vyvrátil názor, že uplatnený nárok žalobcu je potrebné vyhodnotiť ako bezdôvodné obohatenie, pretože samotný žalovaný v rade 1/ uviedol, že sa zadržaním mzdy neobohatil. Rovnako tak neobstojí ani námietka premlčania nároku,

pretože uplatnený nárok žalobcu nemožno podriaďiť pod režim nárokov vyplývajúcich z bezdôvodného obohatenia. K uplatneniu § 257 CSP ohľadom rozhodovania o trovách konania žalobca uviedol, že v danom prípade dôvody hodné osobitného zreteľa nevzhliaa a poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9CoPr/9/2017, ktorého kópiu priložil.

15. Dňa 30.3.2018 doručil žalovaný v rade 2/ súdu súhlas so späťvzatím žaloby žalobcom voči žalovanému v rade 2/ a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní (č.l. 137 a nasledovne).

16. Súd vo veci vytýčil pojednávanie dňa 4.4.2018, ktoré vykonal v neprítomnosti žalobcu, žalovaného v rade 1/ a žalovaného v rade 2/. Žalovaný v rade 1/ doručil dňa 20.3.2018 ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní, v ktorom súhlasil s vykonávaním pojednávania a rozhodnutím v jeho neprítomnosti. V podaní doručenom súdu dňa 30.3.2018 žalovaný v rade 2/ ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní z dôvodu zachovania hospodárnosti konania a uviedol, že s ohľadom na späťvzatie žaloby voči žalovanému v rade 2/ nepovažujú svoju účasť na pojednávaní za nutnú.

17. Na pojednávaní dňa 4.4.2018 právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že sa pridrižiava svojich písomných a ústnych vyjadrení a žiada, aby súd vyhovel žalobe v celom rozsahu a priznal žalobcovi 100 % náhradu trov konania. Zároveň opätovne uviedla, že žalobca berie žalobu voči žalovanému v rade 2/ späť.

18. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkaznými prostriedkami a zistil nasledovný skutkový stav:

19. V konaní bolo preukazné, že žalobca si proti žalovaným v rade 1/ a 2/ uplatnil nárok na náhradu doplatku funkčného platu sudcu spolu so zákonným úrokom z omeškania za obdobie mesiacov január až júl 2011, ktorý mu bol znížený platovým dekrétom vypracovaným na základe prijatia novely zákona č. 120/1993 Z.z., a to ust. § 2 ods. 1, 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4,8,9 zákona národnej rady. Uvedená novela zákona účinná od 1.1.2011 bola predmetom preskúmania Ústavného súdu SR, ktorý na neverejnom zasadaní dňa 11.12.2013 rozhodol, že uvedené ustanovenia nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR. Predmetný nález ÚSSR bol v Zbierke zákonov uverejnený dňa 18.4.2014. Následne bol doplatok funkčného platu žalobcovi uhradený podľa vyjadrenia žalobcu dňa 11.7.2014, čo žalovaný v rade 1/ vo svojich písomných vyjadreniach nenamietal, a tak mal súd za to, že v uvedený deň bol doplatok platu žalobcovi uhradený. Žalobca tak svoju žalobu v tejto časti zobral späť a trval na priznaní úrokov z omeškania tak, ako to uviedol v žalobe a neskôr upravil v návrhu na pripustenie zmeny petitu žaloby, ktorému súd vyhovel a pripustil zmenu petitu žaloby uznesením Okresného súdu Žilina sp.zn. 18Cpr/1/2015-40 zo dňa 16.3.2015, zároveň súd v uvedenom uznesení konanie v časti o zaplatenie istiny v sume 2.743,92 Eur zastavil. Žalobca však po doplatení platu a predložení rozpisu o doplatení platu opätovne žiadal o pripustenie zmeny žaloby, ktorú súd pripustil uznesením sp.zn. 18Cpr/1/2015-94 zo dňa 1.3.2016 tak, ako žiadal žalobca.

20. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), žalobca môže vziať žalobu späť.

21. Podľa § 145 ods. 1 a 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

22. Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

23. S ohľadom na dispozitívny úkon žalobcu v podaní doručenom súdu dňa 22.9.2017, t.j. späťvzatie žaloby voči žalovanému v rade 2/, súd zastavil konanie voči žalovanému v rade 2/. S uvedením späťvzatím a zastavením konania voči žalovanému v rade 2/ vyjadril súhlas aj žalovaný v rade 2/ v podaní doručenom súdu dňa 30.3.2018. Na nesúhlas žalovaného v rade 1/ so zastavením konania voči žalovanému v rade 2/ súd neprihliadal, a to z dôvodu, že k späťvzatiu žaloby došlo skôr než sa začalo predbežné prejednanie sporu alebo pojednávanie. Rovnako súd dáva do pozornosti, že späťvzatie žaloby sa týkalo žalovaného v rade 2/, a tak nesúhlas žalovaného v rade 1/ je v danom

prípade irelevantný. Žalobca môže vziať žalobu späť aj len v časti, t.j. aj len voči niektorému z viacerých žalovaných. V takom prípade súd so súhlasom žalovaného zastaví konanie iba sčasti. Ak došlo k späťvzatiu žaloby iba voči niektorému z viacerých žalovaných, nesúhlas so späťvzatím žaloby toho žalovaného, vo vzťahu ku ktorému k späťvzatiu nedošlo, je právne neúčinný (z Uznesenia Najvyššieho súdu SR z 28. júna 2012, sp. zn. 4 M Cdo 16/2011, por. aj R 32/2004).

24. Vo výroku o nároku na náhradu trov konania medzi žalobcom a žalovaným v rade 2/ rozhodol súd podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Súd konštatuje procesné zavinenie na zastavení konania voči žalovanému v rade 2/ na strane žalobcu v dispozícii ktorého je označovať okruh strán sporu. V prípade nejednoznačnej (spornej) pasívnej legitímácie žalovaných, žalobca zároveň znáša potenciálne riziko nesprávne označeného okruhu subjektov, ktoré sa môže premietnuť napr. do jeho povinnosti hradiť trovy konania protistrane. O výške náhrady trov konania žalovaného v rade 2/ rozhodne súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

25. Po doplatení funkčného platu žalobcovi zo strany žalovaného v rade 1/ a čiastočnom späťvzati žaloby v časti o zaplatenie istiny v sume 2.743,92 Eur z dôvodu doplatenia funkčného platu žalobcu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 (kedy bola na základe oznámenia o výške a zložení platu zo dňa 15.8.2011 zastavená výplata doterajšieho - zníženého platu) dňa 11.07.2014 ostal predmetom konania nárok na zákonný úrok z omeškania, ktorý si žalobca uplatnil v zmysle zmenenej žaloby pripustenej uznesením sp.zn. 18Cpr/1/2015-94 zo dňa 1.3.2016 z celkovej sumy 2.722,75 Eur.

26. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti sudcu a štátu upravené týmto zákonom. Za štát v týchto vzťahoch koná ústredný orgán štátnej správy súdov, ktorého pôsobnosť upravuje osobitný predpis.

27. Podľa § 25 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov: Osobný úrad sudcu je súd, na ktorý bol sudca pridelený, preložený alebo dočasne pridelený podľa § 12a. Osobný úrad sudcu je ministerstvo, ak sudca prerušil výkon funkcie sudcu alebo ak je sudca poberateľom príplatku za výkon funkcie sudcu alebo pozostalý po sudcovi poberateľom príplatku k dôchodku pozostalých.

28. Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. ministerstvo vykonáva správu súdov ako ústredný orgán štátnej správy pre súdy.

29. Podľa § 65 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z.z. (5) za uspokojenie platových nárokov sudcu zodpovedá štát.

30. Podľa § 90 ods. 1 a 2 citovaného zákona: Osobný úrad sudcu je povinný vydať sudcovi doklad obsahujúci údaje o jednotlivých zložkách platu a o vykonaných zrážkach. Na jeho žiadosť je osobný úrad povinný umožniť mu nazrieť do podkladov, na ktorých základe sa plat vypočítal. V platových veciach rozhoduje predseda súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu.

31. Súd pred rozhodnutím vo veci samej prednostne vyhodnotil pasívnu vecnú legitímáciu v konaní v spojitosti s vyplatením platu sudcu a dospel k záveru, že pasívne vecne legitímovaným je žalovaný v rade 1/, a to v zmysle § 90 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z., teda súd, na ktorom sudca vykonáva funkciu, pričom o jeho platových pomeroch rozhoduje predseda daného súdu. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že neobstojí tvrdenie žalovaného v rade 1/ o tom, že súd po zastavení konania voči žalovanému v rade 2/ nemal vyriešenú otázku solidárnej zodpovednosti v prípade uloženia povinnosti zaplatiť úrok z omeškania, nakoľko je zrejmé, že pri späťvzati žaloby voči jednému zo žalovaných, ostáva na strane žalovaného iba jeden subjekt, ktorý má byť zaviazaný na plnenie povinnosti. V danom prípade nie je potrebná ďalšia úprava petitu žaloby, pretože je logickým vyústením dispozitívneho úkonu žalobcu, že jediný subjekt na strane žalovaného bude povinný samostatne uhradiť požadovaný nárok žalobcu. Uvedené upresnil sám žalobca na pojednávaní dňa 4.4.2018, no táto skutočnosť je zrejماً už z písomných vyjadrení v konaní.

32. Po konštatovaní pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v rade 1/ súd dospel k záveru, že nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania z doplatenia funkčného platu za obdobie od 1.1.2011 do jeho uhradenia, t.j. do 10.7.2014, tak ako uviedol v úprave petitu po čiastočnom späťvzťatí žaloby je oprávnený. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti, že k doplaceniu platu za uvedené obdobie došlo 11.7.2014, čo v konaní nespochybnil ani žalovaný v rade 1/, preto bol žalovaný v rade 1/ v omeškaní do 10.7.2014, t.j. deň pred doplacením funkčného platu sudcu. Dôvodnosť predmetného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania totiž vyplýva z hmotnoprávných účinkov nálezu Ústavného súdu SR o nesúlade právneho predpisu s Ústavou SR, a to vo vzťahu k platovému nároku žalobkyne. V spojitosti s prejudiciálnym rozhodnutím o tom, či sa dostal žalovaný v rade 1/ do omeškania s doplacením platu, sa súd v konaní zaoberal otázkou účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vydaného v konaní o súlade právnych predpisov vo vzťahu k nárokom uplatňovaným v prebiehajúcich občianskych súdnych konaniach. S poukazom na citované rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky konštatoval, že v dôsledku vyslovenia nesúladu ust. § 2 ods. 1 v časti „znížený podľa odseku 2“, § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 Zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 99/2011 z 11.decembra 2013 vyhláseným v Zbierke zákonov pod č. 97/2014 dňa 18.04.2014, je nárok žalobcu na doplatenie rozdielu vo výške funkčného platu, ktorý jej bol vyplácaný za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 na základe právnej úpravy, vo vzťahu ku ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil jej nesúlad s Ústavou Slovenskej republiky, oprávnený a za dané obdobie žalobca má nárok na zaplatenie funkčného platu vo výške určenej podľa ust. § 67 Zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení s ust. § 2 Zákona č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2010, pred spornou novelou vykonanou Zákonom č. 500/2010 Z.z. Uvedený doplatok bol žalobcovi vyplatený žalovaným v rade 1/ dňa 11.7.2014, čo žalovaný v rade 1/ v priebehu konania nespochybnil.

33. V súvislosti s posudzovaním účinkov nálezu ústavného súdu súd poznamenáva, že pri rozhodovaní vo veci nie je viazaný právnym názorom iných súdov toho istého stupňa či odvolacích súdov. Sudca pri rozhodovaní vo veci vychádza z platnej legislatívy a právnym názorom súdu vyššieho stupňa je viazaný iba v prípade, že je vyjadrený vo vzťahu ku konkrétnemu prejednávanej prípadu. Podobnosť iných konaní a rozhodnutí v prípade doplatkov funkčného platu sudcu je obdobnou situáciou. Strana žaloby do pozornosti súdu v priebehu konania dávala také rozhodnutia iných súdov prvého či druhého stupňa, ktoré žalobe sudcov vyhovel. Nakoľko je rozhodovacia prax v skutkovo a právne obdobných prípadoch rozmanitá a mnohokrát diametrálne odlišná, je potrebné, aby sa všeobecný súd (sudca) argumentačne vyrovnal s prostriedkami procesnej obrany a procesného útoku v každom jednotlivom konaní (nie však s rozhodnutiami iných súdov). Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sudcovia sú pri výkone funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7ods. 2 a 5 a zákonom. V tomto ustanovení sú vymedzené pramene práva, ktoré je povinný sudca rešpektovať. Všeobecne záväznú sú aj rozhodnutia Ústavného súdu SR vydané v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 6 Ústavy SR. Okrem takto vymenovaných prameňov práva je sudca pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný aj právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutým v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR na základe návrhu súdu a právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu. Ústavný súd vo svojej judikatúre (sp.zn. III ÚS 192/2006 z 3.11.2006) konštatuje, že súčasťou princípu právnej istoty je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované, pretože inak dochádza aj k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania. Ďalej podľa názoru ústavného súdu za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť. Súdna rozhodnutie (judikát) v podmienkach slovenského právneho poriadku nie je prameňom práva, je len zdrojom argumentačnej sily pre zabezpečenie ústavne súladnej aplikácie a interpretácie právnych noriem. Na základe uvedeného nie je povinnosťou všeobecného súdu vyjadriť sa ku každému predloženému rozhodnutiu súdu rovnakého či vyššieho stupňa, ktoré v konaní predkladá tá ktorá strana sporu. Dôležitým pre rozhodnutie vo veci je sa skutkovo a právne vysporiadať s argumentmi, ktoré odôvodňujú rozhodnutie súdu v danej veci.

34. Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov SR (ďalej aj len „Zákon č. 120/1993 Z.z.“) v znení účinnom do 31.12.2010, poslancovi Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len "poslanec") patrí plat vo výške 3-násobku priemernej nominálnej

mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, zaokrúhlenej nahor na celé euro (ďalej len "plat poslanca"), začínajúc prvým dňom mesiaca, v ktorom zložil Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len "ústava") predpísaný sľub. 1) Ak mandát poslanca vykonával najmenej päť mesiacov, patrí mu plat ešte päť mesiacov po tom, keď došlo k zániku jeho poslaneckého mandátu; toto ustanovenie sa nevzťahuje na poslanca, ktorý bol zvolený za poslanca v nasledujúcom volebnom období, a na poslanca, ktorý bezprostredne po zániku mandátu začal vykonávať inú funkciu ústavného činiteľa Slovenskej republiky podľa § 1 alebo ktorý bol zvolený do Európskeho parlamentu. Ak poslanec vykonával mandát ako náhradník, patrí mu nárok podľa druhej vety len raz počas toho istého volebného obdobia.

35. Podľa ustanovenia § 2 Zákona č. 120/1993 Z.z. v znení zákona č. 500/2010 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a o zmene zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „Zákon č. 500/2010 Z.z.“) účinného od 1.1.2011:

(1) Poslancovi Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len "poslanec") patrí plat vo výške trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok znížený podľa odseku 2, zaokrúhlený nahor na celé euro (ďalej len "plat poslanca"), začínajúc dňom, v ktorom zložil Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len "ústava") predpísaný sľub. 1) V závislosti od času výkonu poslaneckému mandátu patrí po zániku poslaneckého mandátu poslancovi ešte plat počas dvoch mesiacov, ak vykonával mandát poslanca menej ako päť rokov, alebo troch mesiacov, ak vykonával mandát poslanca aspoň päť rokov; toto ustanovenie sa nevzťahuje na poslanca, ktorý bol zvolený za poslanca v nasledujúcom volebnom období, a na poslanca, ktorý bezprostredne po zániku mandátu začal vykonávať inú funkciu ústavného činiteľa Slovenskej republiky podľa § 1 alebo ktorý bol zvolený do Európskeho parlamentu, alebo začal vykonávať funkciu podľa osobitného predpisu. 1aa) Ak poslanec vykonával mandát ako náhradník, patrí mu nárok podľa druhej vety len raz počas toho istého volebného obdobia.

(2) Zníženie podľa odseku 1 sa rovná

a) 0,15 násobku trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, ak podiel schodku rozpočtu verejnej správy Slovenskej republiky a hrubého domáceho produktu Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, zverejneného Európskou komisiou (Eurostatom) v apríli kalendárneho roka, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, 1a) je rovný alebo vyšší ako 0,07,

b) 0,1 násobku trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, ak podiel schodku rozpočtu verejnej správy Slovenskej republiky a hrubého domáceho produktu Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, zverejneného Európskou komisiou (Eurostatom) v apríli kalendárneho roka, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, je rovný alebo vyšší ako 0,05 a nižší ako 0,07,

c) 0,05 násobku trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, ak podiel schodku rozpočtu verejnej správy Slovenskej republiky a hrubého domáceho produktu Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, zverejneného Európskou komisiou (Eurostatom) v apríli kalendárneho roka, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, je rovný alebo vyšší ako 0,03 a nižší ako 0,05.

(3) Peňažné nároky podľa odseku 1, ak k zániku mandátu došlo smrťou poslanca, sa vyplatia postupne priamo jeho manželke, deťom a rodičom, ak s ním žili v čase jeho smrti v spoločnej domácnosti; predmetom dedičstva sa stávajú, ak niet týchto osôb.

1) Čl. 75 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

1a) Čl. 14 nariadenia Rady (ES) č. 479/2009 z 25. mája 2009 o uplatňovaní Protokolu o postupe pri nadmernom schodku, ktorý tvorí prílohu Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (Ú.v. EÚ L 145, 10.6.2009) v platnom znení.

1aa) § 6 ods. 3 písm. b) zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

36. Podľa ustanovenia § 29g Zákona č. 120/1993 Z.z. Prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. januára 2011,

(1) V roku 2011 zníženie podľa § 2 ods. 2 je 15%.

(2) V roku 2011 patrí mesačne prezidentovi plat vo výške 4-násobku platu poslanca.

(3) V roku 2011 patrí mesačne členovi vlády plat vo výške 1,5-násobku platu poslanca zníženého ešte o 5%.

(4) V roku 2011 patrí mesačne sudcovi ústavného súdu plat vo výške 1,3-násobku platu poslanca zvýšeného o 5%.

(5) V roku 2011 patrí mesačne predsedovi kontrolného úradu plat vo výške 1,5-násobku platu poslanca zvýšeného o 5%.

(6) V roku 2011 patrí mesačne podpredsedovi kontrolného úradu plat vo výške 1,3-násobku platu poslanca zvýšeného o 5%.

(7) V roku 2011 patrí mesačne generálnemu prokurátorovi plat vo výške 1,3-násobku platu poslanca zvýšeného o 5%.

(8) V roku 2011 je priemerným platom sudcu plat poslanca zvýšený o 5%.

(9) V roku 2011 je základným platom sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a sudcu Špecializovaného trestného súdu 13) plat vo výške 1,3-násobku platu poslanca zvýšeného o 5%.

(10) V roku 2011 patrí štátnemu zamestnancovi vo verejnej funkcii v služobnom úrade, ktorým je ministerstvo, 12) okrem veľvyslanca, a vedúcemu ostatného ústredného orgánu štátnej správy 14) funkčný plat vo výške platu poslanca zníženého ešte o 5%.

(11) V roku 2011 sú platové pomery verejného ochrancu práv, paušálne náhrady a náhrady ďalších výdavkov súvisiacich s vykonávaním tejto funkcie rovnaké ako platové pomery, paušálne náhrady a náhrady ďalších výdavkov poslanca národnej rady vo funkcii podpredsedu národnej rady, pričom plat verejného ochrancu práv sa zvýši o 5%.

12) § 83 ods. 4 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

13) § 66 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

14) Napríklad § 71a zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 83 ods. 4 zákona č. 400/2009 Z.z.

37. Podľa ustanovenia § 41 ods. 1 a 2 Zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „Zákon č. 38/1993 Z.z.“):

(1) Ústavný súd rozhoduje vo veci samej nálezom. Nález sa doručuje účastníkom konania. Predseda Ústavného súdu môže rozhodnúť, že nález sa doručí aj ďalším osobám.

(2) Nález, ktorým sa zistil nesúlad právnych predpisov s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, 9) vyhlási sa spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Nález je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov.

38. Podľa ustanovenia § 41a Zákona č. 38/1993 Z.z.:

(1) Právny predpis, jeho časti alebo niektoré jeho ustanovenia strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov.

(2) Orgán, ktorý je povinný uviesť právny predpis do súladu v zmysle čl. 125 ods. 3 Ústavy, je viazaný právnym názorom vysloveným v náleze Ústavného súdu.

(3) Stratou účinnosti, prípadne platnosti právnych predpisov na základe nálezu Ústavného súdu sa neobnovuje platnosť právnych predpisov nimi zrušených; ak však išlo len o ich zmenu alebo o doplnenie, platí skorší právny predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením.

39. Podľa ustanovenia § 41b ods. 2 Zákona č. 38/1993 Z.z.: Ostatné právoplatné rozhodnutia vydané v civilnom procese alebo správnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

40. Podľa ustanovenia § 65 ods. 1, 2 a 4 Zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „Zákon č. 385/2000 Z.z.“) v znení účinnom od 1.1.2011 do 26.7.2011:

(1) Sudcovi patrí za podmienok ustanovených týmto zákonom

- a) základný plat sudcu,
 - b) príplatok
 - 1. funkčný,
 - 2. počas dočasného pridelenia,
 - 3. za vedenie justičného čakatela (účinné do 30.4.2011),
 - 4. za pohotovosť,
 - 5. osobitný,
 - c) plat za výkon funkcie sudcu nadčas,
 - d) ďalší plat,
 - e) vyrovnanie platu,
 - f) odmena (účinné do 30.4.2011).
- (2) Sudcovi patria náhrady nákladov a iné hmotné výhody, ak tak ustanovuje zákon.
- (4) Za uspokojenie platových nárokov sudcu zodpovedá štát.

41. S odkazom na citované zákonné ustanovenia § 41 ods. 1, § 41a ods. 2 a 3 Zákona č. 38/1993 Z.z., ju nutné konštatovať, že ku dňu 18.10.2014 stratili platnosť ustanovenia Zákona č. 500/2010 Z.z., ktorými bol zmenený Zákon č. 120/1993 Z.z. vo vzťahu k platom sudcov, a na základe ktorých žalobcoví s účinnosťou od 01.01.2011 bol znížený plat v zmysle v žalobe uvedených oznámení o výške a zložení funkčného platu. Pri posudzovaní hmotno-právnych účinkov vyššie uvádzaného Nálezu Ústavného súdu (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 99/2011 z 11.12.2013) súd vychádzal zo zjednocujúceho uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006, zo záverov ktorého vyplýva, že Ústava SR a Zákon Národnej rady SR č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky a o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov rozdeľujú problematiku hmotno-právnych účinkov Nálezu Ústavného súdu o súlade právnych predpisov na dve skupiny. Ide predovšetkým o prípady, ktoré boli do momentu uverejnenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov už právoplatne ukončené (judikované) a o prípady, ktoré vo chvíli uverejnenia Nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne ukončené neboli. Hoci Ústava a Zákon o Ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotno-právnych účinkoch nálezu a o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k jednoznačnému záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotno-právne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Ak sa totiž tieto účinky prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením Nálezu, potom a fortiori musí to tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia Nálezu o nesúlade. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. Podľa názoru Ústavného súdu, dňom márneho uplynutia lehoty podľa § 125 ods. 3 tretej vety Ústavy SR, stratilo napadnuté ustanovenie zákona platnosť ex tunc, to znamená, bolo anulované od počiatku, a inými slovami, sa na toto ustanovenie zákona hľadí akoby nikdy nebolo platné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. O takýto výklad potom možno opierať nárok žalobcu na zaplatenie doplatku funkčného platu za podmienok, ktoré existovali pred prijatím novelizácie Zákona č. 120/1993 Z.z. Zákonom č. 500/2010, ktorý zmenil a doplnil Zákon č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a zmenil Zákon č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediach.

42. Účinky nálezu Ústavného SR v danom prípade je potrebné aplikovať na rozhodnutie o nároku o priznaní úrokov z omeškania z doplatenia funkčného platu, ktoré sa stali predmetom konania po čiastočnom späťvzati žaloby a doplatení funkčného platu žalobcu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 (kedy bola na základe oznámenia o výške a zložení platu zo dňa 15.8.2011 zastavená výplata doterajšieho - zníženého platu). Žalobca žiadal priznať úrok z omeškania z celkovej sumy vo výške 2.722,75 Eur. Uvedená suma v priebehu konania nebola žalovaným v rade 1/ ani žalovaným v rade 2/ spochybnená a v konečnom dôsledku vyplýva aj z rozpisu doplatenia platu zo dňa 11.5.2015 vydaným žalovaným v rade 1/, ktorý súdu doručil žalobca dňa 26.6.2015 (č.l. 77).

43. Podľa § 150 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. na osobitný vzťah sudcu sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, 33) ak tento zákon neustanovuje inak.

44. Podľa ustanovenia § 1 ods. 4 Zákonníka práce č. 311/2011 Z.z. v znení účinnom v období od 1.1.2011 do 25.7.2011, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na tieto právne vzťahy všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

45. Podľa ustanovenia § 1 ods. 4 Zákonníka práce č. 311/2011 Z.z. v znení neskorších predpisov, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

46. Podľa ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb., príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

47. Podľa ust. § 517 ods. 1 zákon č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len "OZ") dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

48. Podľa ust. § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

49. Podľa ustanovenia § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.1.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

50. Podľa § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

51. Zodpovedanie otázky hmotnoprávných účinkov nálezu ústavného súdu má význam pre posúdenie nároku žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania, konkrétne pre posúdenie začiatku omeškania. Žalovanému v rade 1/ sa obnovili povinnosti, ktoré mal pred účinnosťou zákona č. 500/2010 Z.z., ktorého ustanovenia stratili platnosť k 18.10.2014, od počiatku. Žalovaný v rade 1/ bol preto povinný žalobcovi vyplatiť plat zodpovedajúci § 66 a nasledovne zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení s ustanovením § 2 ods. 1 zákona č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2010, t.j. v plnej výške, v určenom výplatnom termíne neústavne zníženého funkčného platu. Ak tak žalovaný v rade 1/ v stanovenom výplatnom termíne neurobil, dostal sa do omeškania s vyplatením platu žalobcovi. Preto žalobcovi patrí úrok z omeškania dňom nasledujúcim po výplatnom termíne (v tomto prípade od 16.dňa v mesiaci ako žiada žalobca v zmysle zákona o sudcoch), a nie až od dňa nasledujúceho po dni zverejnenia nálezu ÚS SR v Zbierke zákonov SR. Nárok na zákonný úrok z omeškania v prípade omeškania s platením platu sudcu vyplýva z ust. § 150 ods. 1 Zákona č. 385/2000 Z.z., v zmysle ktorého na osobitný vzťah sudcu (§ 25 ods. 1 Zákona č. 385/2000 Z.z.) sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom poznámka pod čiarou č. 33 odkazuje na Zákonník práce v znení neskorších predpisov. V zmysle § 1 ods. 4 Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z., pokiaľ tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa ods. 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý odkaz je potrebné aplikovať aj na osobitný vzťah sudcu, na ktorý sa v zmysle § 150 ods. 1 Zákona č. 385/2000 Z.z. primerane použijú ustanovenia Zákonníka práce. Následne tak možno aplikovať ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka definujúce príslušenstvo pohľadávky, v spojení s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pri omeškaní s plnením peňažného dlhu vzniká veriteľovi právo požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania, ktorých výšku ustanovuje vykonávací predpis, a to Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Pokiaľ vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému nároku na doplatenie platu sudcu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 bola konštatovaná pasívna vecná legitímácia žalovaného v rade 1/, je nevyhnutné konštatovať pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v rade 1/ aj na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka predstavujú príslušenstvo pohľadávky (platového nároku sudcu).

52. Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

53. Podľa § 103 OZ ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

54. Vzhľadom na uvedené skutočnosti neobstojí ani tvrdenie žalovaného v rade 1/, že žalobcom uplatnený návrh je nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože mzda bola zadržaná na základe zákona - z právneho dôvodu, ktorý odpadol prijatím nálezu Ústavného súdu SR, preto po odpadnutí dôvodu bolo žalobcovi bezdôvodného obohatenie - mzda, vyplatené. V danom prípade súd vyhodnotil žalobcom uplatnený nárok ako nárok na doplatenie mzdy, t.j. mzdový nárok ako zákonný nárok sudcu na zaplatenie platu v plnej výške. Nakoľko bol jeho zákonný nárok doplatený, aj samotný nárok na úrok z omeškania, ktorý súd vyhodnotil na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení, posudzoval súd ako nárok na vydanie príslušenstva pohľadávky, t.j. príslušenstva mzdového nároku. V danom prípade nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení, nakoľko žalobca si ho v konaní neuplatnil, s obsahu žaloby ani iných podaní takýto nárok nevyplýva a iba samotné konštatovanie žalovaného v rade 1/, ktoré zároveň aj samotný žalovaný poprel, neobstojí. Samotný žalovaný v rade 1/ tvrdil, že sa bezdôvodne neobohatil zadržaním mzdy. Z dikcie zákona v ustanovení § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. V danom prípade je zrejmé, že žalovanému zadržaním výplaty mzdy nevznikol majetkový prospech a ani v iných prípadoch zadržanie mzdy nemožno kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie, keďže prioritne ide o zákonný nárok na výplatu mzdy. V tejto súvislosti preto neobstojí ani námietka premlčania vznesená žalovaným v rade 1/ v podaní zo dňa 12.2.2018, nakoľko na mzdové nároky sa vzťahuje všeobecná 3-ročná premlčacia lehota uvedená v ustanovení § 101 v spojení s ustanovením § 103 Občianskeho zákonníka, t.j. žalobca si uplatňuje nárok na úrok z omeškania prvýkrát za obdobie od 16.2.2011, pričom žalobu podal na súde dňa 16.8.2013, t.j. žaloba bola podaná v lehote. Z rovnakých dôvodov súd konštatuje, že nárok žalobcu nevyhodnotil ani ako nárok za nesprávne rozhodnutie štátu, pretože v danom prípade konštatoval, že sa žalovaný v rade 1/ dostal do omeškania s vyplatením platu žalobcovi v plnej výške.

55. Žalobca si uplatnil nárok na priznanie úroku z omeškania dňom nasledujúcim po splatnosti platu sudcu v zmysle § 87 Zákona č. 385/2000 Z.z. Súd preto zohľadniac účinky nálezu Ústavného súdu SR ex tunc priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania za jednotlivé obdobia tak, že žalovaného v rade 1/ zaviazal, aby žalobcovi zaplatil úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 359,55 Eur od 16.02.2011 do 10.07.2014, vo výške 9% ročne zo sumy 353,03 Eur od 16.03.2011 do 10.07.2014, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 353,06 Eur od 16.04.2011 do 10.07.2014, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 353,06 Eur od 16.05.2011 do 10.07.2014, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 650,46 Eur od 16.06.2011 do 10.07.2014, vo výške 9,5 % ročne zo sumy 353,06 Eur od 16.07.2011 do 10.07.2014 a vo výške 9,5 % ročne zo sumy 300,50 Eur od 16.08.2011 do 10.07.2014. Žalobcovi tak súd priznal nárok na úrok z omeškania od prvého dňa nasledujúceho po splatnosti platu sudcu v zmysle § 87 zákona č. 385/2000 Z.z. až do zaplatenia doplatku funkčného platu, t.j. do dňa pred dňom uhradenia doplatku funkčného platu, 10.7.2014. Súd žalobcovi priznal nárok na úrok z omeškania vo výške, ktorá je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (prvýkrát od 16.2.2011), pričom s výplatou doplatku bol žalovaný v rade 1/ v omeškani do 11.07.2014, kedy bol doplatok k platu žalobcovi vyplatený. Nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola k prvému dňu omeškania vo výške 1%, súd priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 9 % ročne za obdobie omeškania od 16.2.2011 do 10.7.2014 a od 16.3.2011 do 10.7.2014. Od 13.4.2011 bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky vo výške 1,25 % ročne, preto súd priznal žalobcovi za obdobie od 16.4.2011 do 10.7.2014, od 16.5.2011 do 10.7.2014 a od 16.6.2011 do 10.7.2014 úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne. Po zmene sadzby Európskej centrálnej banky od 13.7.2011 na 1,5 %, súd priznal žalobcovi za obdobie od 16.7.2011 do 10.7.2014 a od 16.8.2011 do 10.7.2014 úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne. Uvedené úroky súd priznal vo výške uplatnenej žalobcom, nakoľko pri určení výšky vychádzal z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 a § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

56. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

57. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

58. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

59 Podľa § 256 ods. 1 CSP,) ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

60. Súd na základe späťvzatia žaloby žalobcom v časti o zaplatenie istiny 2.743,92 Eur, konanie v tejto časti zastavil. Nakoľko však žalobcovi bola vyplatená suma 2.722,75 Eur, bol v konaní úspešný v prevažnej časti. Procesný úspech žalobcu je teda vo výške 99,23 % (2.722,75 EUR/ 2.743,92 EUR x 100%). Procesný úspech žalovaného v rade 1/ je vo výške 21,22 EUR. Vzhľadom k predmetu konania je to 0,77 % (21,22 EUR / 2.743,92 EUR x 100%). Čistý procesný úspech žalobcu s prihliadnutím na jeho procesný neúspech je vo výške 98,46 % (99,23 % - 0,77 %).

61. Rovnako súd postupoval pri výpočte pomeru úspechu aj v časti o zaplatenie úrokov z omeškania, nakoľko žalobca žiadal zaplatiť úroky z omeškania zo sumy, ktorá mu bola žalobcom reálne vyplatená, t.j. zo spolu sumy 2.722,75 Eur (po úprave a následnom pripustení zmeny petitu žaloby dňa 1.3.2016). Súd preto priznal nárok na úrok z omeškania v celom rozsahu, tak ako žiadal žalobca. V tejto časti bol preto žalobca úspešný v celom rozsahu, t.j. vo výške 100 %.

62. Procesný úspech žalobcu v danom spore súd spriemeroval a dospel k záveru, že čistý úspech žalobcu v konaní je v rozsahu 99,23 % (99,48 % + 100% / 2), a preto je žalovaný v rade 1/ povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 99,23 %. Súd pre úplnosť poznamenáva, že pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal zo zásady úspechu v konaní, t.j. v súlade s ustanovením § 255 CSP. Rozhodovanie o trovách konania v zmysle ustanovenia § 257 CSP, t.j. pri zohľadnení dôvodov hodných osobitného zreteľa, v danom prípade neprichádza do úvahy, nakoľko ustanovenia § 257 CSP má na zreteli osobitné prípady, kedy súd neprizná žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania, a to najmä v prípadoch so sociálnym aspektom, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Žalovaný v rade 1/ svoje stanovisko k veci prezentoval vo vyjadrení k odvolaniu zo 12.2.2018, kedy poukázal na to, že bol povinný postupovať v zmysle danej právnej úpravy účinnej v rozhodnej dobe a poukazuje na výnimočnosť prípadu. Zároveň uviedol, že priznanie náhrady by odporovalo dobrým mravom. Súd použitie ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania vyhodnotil tak, že uvedené skutočnosti nezakladajú také okolnosti prejednávanej veci, ktoré by bolo namieste vyhodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd výnimočne žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Ani povaha subjektov prejednávanej veci bez ďalšieho dôvodu hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočnú aplikáciu ust. § 257 CSP (v čase vyjadrenie podľa §150 ods. 1 O.s.p.), nezakladá. Po doplatení funkčného platu žalobcovi, žalovaný v rade 1/ naďalej jeho nárok na úroky z omeškania neuznával a v tejto časti jeho nárok dobrovoľne neuhradil. Nemožno tak v okolnostiach prejednávanej veci konštatovať dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd žalobcovi voči žalovanému v rade 1/ náhradu trov konania nepriznal. V závere súd konštatuje, že pri rozhodovaní o trovách konania súd musí vychádzať prioritne zo zásady úspechu v konaní a iba vo výnimočných prípadoch aplikovať § 257 CSP, čo v danom prípade nevzhladol. Ak strana v spore uspela, má nárok na náhradu trov konania. Výnimku z tejto zásady možno uplatniť len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a reštriktívne. Súd by neplnenie záväzkov potom vždy mohol ospravedlniť nedostatkom finančných prostriedkov z rozpočtu a z tohto titulu v spore žiadať o výnimku zo zodpovednosti za trovy konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Odvolať možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 Civilného sporového poriadku). V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 Civilného sporového poriadku).

Odvolať možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).